

**De meneer van het fopwinkeltje
is er niet meer**

Biografie van Henk Pragt

**6 december 1924
17 januari 2005**

Geboren en getogen: Rikus van ome Koos:

Ik ben geboren op 6 december 1924 in Nieuw Weerdingen in Drente, het vierde kind, maar wel de eerste zoon. Ik heb nog drie zussen boven mij. De oudste is Dien, dan komt de tweeling Riek en Marie. Later komen nog twee broers Joop en Jan, en tenslotte zusje Gonda.

Moeder Hillegie was een streng katholieke vrouw die het hele stel stevig onder de duim hield. Vader Koos was veel van huis; die werkte in de weg- en waterbouw, en heeft nog meegegraven aan de ZuidWillemsvaart. Ik zag enorm tegen Vader op, maar had niet echt contact met hem. Heel af en toe mocht ik hem op zijn werk opzoeken, en in de graafmachine zitten en oppoetsen: fantastisch vond ik dat.

Het gezin reisde vaak het werk achterna. Er is daarom altijd veel verhuisd, onder andere naar Elsloo in Limburg, waar ik de leukste tijd van mijn jeugd had. In Elsloo woonde ik in een heel groot huis, op de berg vlak bij de Maas. Ruimte om te spelen was er in overvloed. Wel ben ik er als kleuter heel erg ziek geweest: de familie heeft dagenlang aan mijn bed gewaakt.

Ik ging er naar de kleuterschool en naar de lagere school, en heb er mijn communie gedaan. Het was een heerlijke tijd: haaientanden zoeken langs de Maas, mijn zussen plagen! Onze WC stond achter in de tuin, en daarachter lag het kerkhof. Niks leukers dan spookgeluiden maken als mijn zusjes op de WC zaten! Het foppen zat er al vroeg in.

Vader met Riek, mijzelf, Dien, Marie en Joop (vlnr).

Moeder met Gonda

1933: communie in Elsloo

Spelen aan de Maas

en bij de padvinderij.

Sassenheim: de bollen niet boos.

Van Elsloo verhuisde het gezin naar Sassenheim tussen de bollenvelden. Ook daar ging ik naar school: ik was een redelijk goede leerling.

Het fijnst vond ik om op mijn fietsje rond te zwerven: hele dagen was ik er mee op pad. Ook hielp ik mee met bollen pellen.

Papendrecht: hoe dicht bij Dordt.....

Weer later verhuisde het gezin naar Papendrecht. Op mijn veertiende verjaardag ging ik van school om te werken bij de koekjesfabriek Victoria, EMF en bij Mampaey. In die tijd ben ik mij Henk gaan noemen, omdat Rikus, of kortweg Rieks, hier als meisjesnaam beschouwd werd.

De oorlog brak uit toen ik 16 was, en op mijn 18e moest ik naar Duitsland. Over die periode wil ik het liever niet meer hebben: ik ben twee en een half jaar in Berlijn geweest, veel bombardementen meegemaakt en puin-geruimd. Na de bevrijding ben ik met een groep jongens via Polen in Rusland terecht gekomen. Als jongste wist ik me in die groep te handhaven door de pias uit te hangen (toen al!), en bij boeren en kloosters te gaan bedelen: "Kleba? Kleba?" geef ons alsjeblieft wat te eten? Eindeloos vergelopen, met een vrachtwagen weer terug gebracht en toen naar Nederland gelopen.

Na deze ervaringen kon ik thuis niet meer aarden, en ben ik een paar jaar bij mijn oudste zus en gezin in huis geweest op een piepklein kamertje.

In die tijd werd ik stuurman op een sleepboot. Met die boot, de Willem van rederij Muller, heb ik nog delen van de Moerdijk-brug ingevaren, die in de oorlog stukgebombardeerd waren.

In Duitsland. Wie links naast mij op de foto staat weet ik niet meer.

Mijn maten op de Willem: ik heb de sjieke pet op, mijn broer Joop staat links achter mij.

Een vrouw en een winkel, en geen dochters.

In 1947 leerde ik bij het dansen Mien Zodenkamp kennen. Ze was daar met een andere knul, maar die droop af toen ik Mien vertelde dat ik haar naar huis zou brengen.

Na vijf jaar verkering zijn we in 1953 getrouwd. Een huis was in die jaren van woningnood niet te krijgen, maar een winkel wel. Met hulp van de vader van Mien, die kleermaker was en waar Mien al jaren op het atelier werkte, konden we een winkelpandje aan de Voorstraat kopen. We begonnen met gelegenhedskleding verhuur, dus trouw- en rouwpakken en bruidsjurken die Mien zelf maakte. In de tussentijd werkte ik nog bij Lips in de brandkasten. Ik werd het hele land doorgestuurd om brandkasten te kraken, als de eigenaar weer eens de sleutel was kwijtgeraakt.

In 1955 werd onze eerste zoon Hans geboren, en een trotser vader was er niet! En toen in 1959 onze tweede zoon Henk geboren werd, was ons geluk en ons gezin compleet. In die tijd was ik melkbezorger bij de DMI, want dan was ik s'middags vrij en had Mien ook even haar handen vrij. Het leuke was, toen Henk geboren werd, dat de dokter zei: "Die is niet van de melkboer", maar dat was hij dus wel!

Flaneren met mijn vlam

Onze winkel:
Verhuurkantoor Modern

Getrouwd!! 10 juni 1953.

Aan het werk bij Lips

Zoon Hans, 6-9-1955

Zoon Henk, 4-7-1959

Auto's:

Het werd steeds drukker in de winkel, en ik moest vaak op mijn brommertje met grote koffers achterop door weer en wind door de polders om de kleding te brengen en weer op te halen. In 1959 kochten we daarom onze allereerste auto: een Eend, nog zo eentje waar de ruitenwissers met het motortoerental meegingen: stond je stil, dan zag je niets meer.

Auto's zijn altijd heel belangrijk voor me geweest. Na de Eend kwam een witte Renault 4, daarna een rode, weer een witte, een oranje Renault 5, een gele, toen een Citroen Visa die we zo versleten hebben (als 'ie liep) dat we het plaatwerk met stickers en plakband bij elkaar moesten houden, en tenslotte nog even een witte Nissan Micra. Die rode Renault 4 was trouwens een ongeluksauto: ik had vrijwel nooit aanrijdingen, maar met die auto was het 24 keer raak in nog geen drie jaar tijd. Zelfs toen de auto door de garage werd thuisbezorgd na de zoveelste keer uitdeuken kreeg de monteur een aanrijding en kon gelijk weer terug.

Onze Eend werd geleverd op de dag dat Henk geboren werd.

De eerste uit een lange stoet Renaults: de JU-80-30.

Feestartikelen: een knaller!

In de kledingverhuur was vaak vraag naar slingers en feestartikelen om de trouwerijen op te fleuren. We hebben daarom eerst een tafeltje achter in de winkel neergezet met daarop onze eerste feestartikelen. Gelukkig maar, want opeens begon de mode zich met de gelegenheidskleding te bemoeien en moesten alle broeken opeens wijde pijpen hebben en in andere kleuren zijn. We hadden inmiddels het pand naast ons kunnen kopen, en zijn daar helemaal overgegaan op de feestartikelen.

De drukste tijd was Sinterklaas, carnaval en natuurlijk Oud&Nieuw: we verkochten elk jaar vuurwerk. We mochten daarvan maar een paar kilo op voorraad hebben, ongeveer genoeg voor vijf klanten. De rest zat in het hele pand verstopt, onder de zolderbalken, in de kelder, in koffers en hoedendozen, zelfs uit de koelkast kwam de rode gloed je tegemoet. Spannende tijden: in oktober vuurwerk testen in de polder, stiekem met de auto nieuwe voorraad halen in Amsterdam, politie invallen, een lading die per ongeluk thuis in Dubbeldam werd afgeleverd en de hele dag in de voortuin heeft gestaan met grote stickers GEVAAR, EXPLOSIEVEN erop. Maar ook veel frustratie omdat elk jaar de voorwaarden weer aangepast en veranderd werden: het was nooit goed. Toen we stopten met vuurwerk verkopen was dat eigenlijk een opluchting.

Er kwam daardoor ook een einde aan een traditie: elke tweede kerstdag gingen we de winkel klaarmaken voor het vuurwerk, en aten thuis friet met kiprollade na afloop. Bovendien staken we met de jaarwisseling zelf enorm veel vuurwerk af: vooral de jongens waren niet te houden: het liefst hadden ze de hele restvoorraad opgestookt. En opnieuw, na het vuurwerk afsteken, stond er s' nachts friet op tafel.

Onze eerste etalage met feestartikelen

Ria van Wijngaarden was meer dan 40 jaar onze vertrouwde steun en toeverlaat.

Grimeercursus: de leeuw is los!

...trek je beste tabberd aan!

De Sinterklaastijd was heel erg druk. Niet alleen verkochten we dan veel surprises (slangen die uit doosjes parfum springen en zo) maar we verhuurden Sint en Piet pakken, die door Mien en Ria zelf gemaakt waren en iedere keer weer gewassen, gedroogd en gestreken op tijd klaar moesten hangen voor de volgende dag. Op het hoogtepunt hadden we wel 30 Sintpakken en 80 Pieten. Onze kinderen vertelden we dat Sinterklaas bij ons een droog pak mocht komen halen als het s' nachts regende. Op zo'n voorkeurspositie waren ze heel trots!

Mien had een heel speciale techniek om de punten van de mijters om te laten krullen. Die mijters zijn heel herkenbaar aan het "lage kruis": hoewel Sint van oorsprong een Katholieke bisschop was, waren niet alle klanten gediend van een christelijk kruis, vandaar dat compromis.

Hele generaties hebben we langs zien komen: de kinderen die eerst voor een dubbeltje wel een uur kwamen uitzoeken en zielstevree met een stinkbom of neusfluit vertrokken, namen later hun kinderen en zelfs kleinkinderen weer mee naar de winkel. En altijd werd ik op straat herkend: Hee, de meneer van de fopwinkel!

Weer een droge Sint met Pieten...

Hoog bezoek op de Voorstraat

Het 40-jarig bestaan van de zaak,
met een hele pagina in de Dordtenaar.

Huisjes weltevree.

Inmiddels woonden we in Dubbeldam. De Voorstraat was niet echt geschikt voor opgroeiende kinderen: Hans stond vaak met een touw aan de deur vastgebonden op de stoep te spelen, om te voorkomen dat 'ie de straat op zou lopen. Toen Henk 1 jaar was zijn we verhuisd, eerst tot groot verdriet van Henk die achteraf pleinvrees bleek te hebben van dat veel grotere huis en die enorme tuin.

Toen de jongens wat groter werden gingen we naar een vakantiehuisje in Haamstede. Dat huisje heette het Vlindertje. Later kochten we een kleine caravan, en, omdat de afstand toch wel een bezwaar was, hebben we een standplaatsje gevonden in Barendrecht aan de Oude Maas. Zo konden de jongens op de fiets er zaterdags naar toe.

We hadden een fijn gezinnetje. Hoogtepunt van iedere week was de zondag, heerlijk met Mien en de jongens, dan had ik verder niemand nodig. Ik stond altijd aan de waterkant als de jongens zeilden of windsurfdën.

Ook vond ik het heerlijk om Mien in onze visboot, de Blitshipper 2, naar de overkant van de rivier te varen en daar de hele dag te vissen op voorntjes en brasems. Mien viste dapper mee, als ik de maaïen maar aan het haakje, en de vissen van het haakje deed. De jongens kwamen ons daar vaak in hun bootjes opzoeken, en ze mochten achter onze boot 'planken': net waterskieën, maar dan op een grote plank en wat langzamer. Niets was te dol!

Ons huis in Dubbeldam, aan de Baron van Boetzelaerlaan.

Onze tweede caravan, 34 jaar oud.

De lange Pragt (1,67) met de lange zonnebloem (4 meter)

De nieuwe caravan, weer op dezelfde plek aan de oever van de Oude Maas.

Zoon Hans vliegt uit....

Onze oudste zoon Hans volgde eerst de Mulo, en daarna de detailhandelsschool. Toen hij 19 was moest hij in dienst bij de Marechaussee. Ieder weekend kwam hij thuis. Bovendien kreeg Hans soms speciaal verlof om te trainen voor het windsurfen. Hij was daar heel goed in, heeft meegedaan aan de Nederlandse, de Europese en de wereldkampioenschappen op de Bahama's, en finishte altijd als één van de eersten. Hij is zelfs een paar keer Nederlands kampioen geweest. Mien en ik stonden bij de wedstrijden vaak aan de kant om mee te helpen, aan te moedigen en moed in te spreken als het eens wat minder ging. Zelfs in de vrieskou!

In diensttijd leerde Hans zijn Eveline kennen, de zus van zijn dienstmakker Willem. Na dienst is hij met Eveline gaan samenwonen, eerst in Enter waar Hans bij een windsurfbedrijf werkte, en later in Dordrecht. In 1981 zijn ze getrouwd op het stadhuis van Gorinchem, en met de hele familie hebben we overnacht in het hotel Speulderbos.

Hans heeft nog enkele jaren een windsurf winkel in Dordrecht gehad en het sportkledingmerk Simmer Style. Tegenwoordig heeft Hans een bedrijf voor debiteurenbeheer en kredietverzekeringen.

Hans trouwt met Eveline, 17 Januari 1981.

Moeder en vader van Eveline, Oma Zodenkamp, Hans, Oma v.d. Broek, Eveline, ikzelf en Mien.

.. en Henk volgt in galop.

Zoon Henk is altijd de knutselaar van het gezin geweest. Alles op zijn kamer knipperde, piepte of toeterde. Hij volgde de Havo, en daarna de HTS, richting elektrotechniek.

Terwijl hij in zijn examenjaar zat vond ik voor hem een advertentie in de krant voor een baan bij de PTT. Dat lukte nog ook: Henk werd ambtenaar op het Dr. Neher laboratorium.

Ik vond het dan ook maar zozo toen hij na een paar jaar van baan veranderde en bij een ontwerpbureau in Bilthoven ging werken. Maar volgens Henk kon hij daar meer leren dan bij de PTT.

Tot z'n 28ste jaar is Henk thuis blijven wonen. We woonden inmiddels weer op de Voorstraat waar we de bovenverdiepingen van beide winkels tot een grote woning hadden laten verbouwen. Henk had de beschikking over de hele zolder, genoeg ruimte om een eigen bedrijfje te beginnen in de ontwikkeling van elektronische apparatuur en software. Toen dat uit z'n jasje groeide heeft Henk een winkelpandje aan de Singel gekocht. In die tijd leerde hij Sonja kennen, en zijn ze aan de Singel gaan samenwonen. Bovendien zijn ze als hobby gaan paardrijden. Toen Henk en Sonja in 1995 trouwden ging dat met ouderwets vervoer: zij te paard, en de familie in koetsjes.

Henk trouwt met Sonja, 23 juni 1995.

Mien, Mary, Henk, Sonja, Aad en ik.

Opa Henk en Oma Mien.

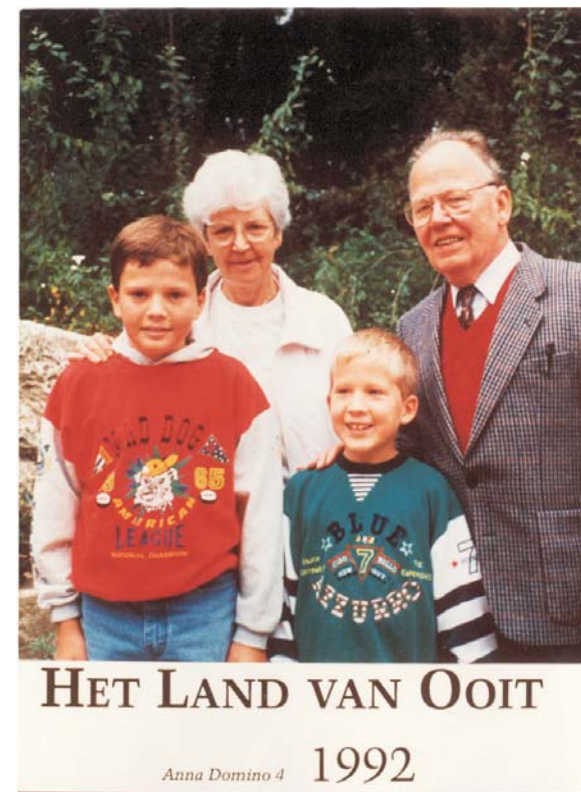
Bij Hans en Eveline werden ook twee zoons geboren, en zo werden wij dus ook trotse grootouders. Hans jr. was de eerste, op 31 oktober 1981. Daarna kwam Roland, op 8 maart 1985.

Roland en Hans, tijdens een rondvaart in Amsterdam.

Kijk ze eens lief kijken (maar ik weet wel beter!)

Alle mannen bij elkaar: naast mij staan Henk, Roland, Hans Jr en Hans Sr.

Met pensioen (ja, ja..... amme hoela)

We zijn met de fopwinkel gestopt toen ik bijna 70 was, en Mien 65. Het werd dus zoetjes aan tijd.

We konden gelukkig een opvolger vinden die de winkel heeft overgenomen, en zelf zijn we naar het Octant verhuisd. We hebben het daar jarenlang prima naar ons zin gehad: na al die jaren op Voorstraat met maximaal 5 meter zicht uit de woonkamer, keken we vanaf de 12e verdieping uit over de hele stad, tot aan Rotterdam toe. Bovendien woonden er veel oude kennissen en vrienden in de flat, en was er een biljarttafel: mijn favoriete sport!

We hebben de laatste jaren nog veel leuke en gekke dingen kunnen doen. Zo zijn we met Hans, Eveline en de kleinkinderen een luxe cruise gaan maken op de Imagination, en hebben we een paar weken met hen in een camper door Amerika getrokken en zijn naar Hawaï geweest, een droom voor mij als rechtgeaarde liefhebber van de Kilima Hawaïians. Samen met Mien heb ik ook nog busreizen door Europa gemaakt, onder andere naar Noorwegen, Italië en Lourdes. En een ballonvaart gemaakt toen onze jongste zoon Henk veertig werd.

Op onze vijfenveertigste huwelijksdag kregen Mien en ik een verrassingstocht met een koetsje door Dordrecht, langs alle plaatsen die in ons leven heel belangrijk zijn geweest, ons huis in Dubbeldam, de Bonifatiuskerk waar we getrouwd zijn, langs de winkel op de Voorstraat enzovoorts. Daarna wachtte de hele familie op ons om een tochtje met de Dordtevaar te maken door de havens, achter ons oude huis langs. Een prachtige tocht, in een daverende onweersbui! Iedereen kletsnat, maar oh wat een lol!

Dat zijn nog eens ballonnen!

Levensgenieten op de Imagination.

Op Hawaï met m'n eigen hoela-hoela meisje. Altijd gek geweest op de muziek van de Kilima Hawaïians!

Nog nadruppend van de boottocht op onze 45e huwelijksdag: Eveline & Hans, Mien & ik, Hans jr. & Roland, Henk & Sonja.

Ouderdom komt met gebreken....

... en ik vroeger maar schelden op al die ouwe knarren die met een slakkegangetje over de rijksweg kropen: hé, ouwe, ga toch fietsen!!!!

Nu heb ik zelf een nieuwe vierwieler, met handremmen en een mandje. Mijn geheugen laat me in de steek, en lopen wordt steeds moeilijker. Mijn nieuwe bolide is een blauwe rollator.

Ik kan het niet goed toegeven, en misschien vergeet ik het ook wel, maar over mijn Alzheimer kan ik niet praten. Ik ben tenslotte de ridder op het witte paard, die met lans en zwaard de schone jonkvrouwe moet beschermen. Mien begrijpt dat gelukkig, en laat heel liefdevol mijn waardigheid in tact.

Zij vertelt waar ik heen moet (“rechtdoor Mien? Nee, ga hier maar rechtsaf”) en stelt me gerust als ik niet meer weet waar ik ben. Een heel onrustige en verwarrende tijd, steeds maar zoekende naar ik weet niet wat.

Het heeft wel een voordeel: ik vergeet prompt dat ik net een lekker biertje op heb, en dan lust je er dus nog wel een. Datzelfde geldt voor de koffie, de taart en het avondeten. Bovendien loop ik niet meer zoveel als vroeger, dus mijn buikje wordt bolrond en de weegschaal zwiept met een diepe kreun naar ruim boven de 100kg!

De thuishulp komt geregeld omdat ik steeds meer hulp nodig heb bij het naar bed gaan, aankleden en wassen. Dat is dik voor mekaar: bloot onder de douche met een mooie meid! En overdag naar de soos, biljartkeu onder de arm. Heel gezellig, al heb ik er nimmer een biljarttafel kunnen vinden.

Toch kan dat uiteindelijk niet meer; ik kan niet meer opgetild worden, en ook niet meer zelfstandig staan. Het heeft Mien heel veel pijn gedaan toen ik uiteindelijk opgenomen werd in de Sterrenlanden. Want hoewel de verpleging daar zijn best doet, is het toch niet half zo goed als thuis.

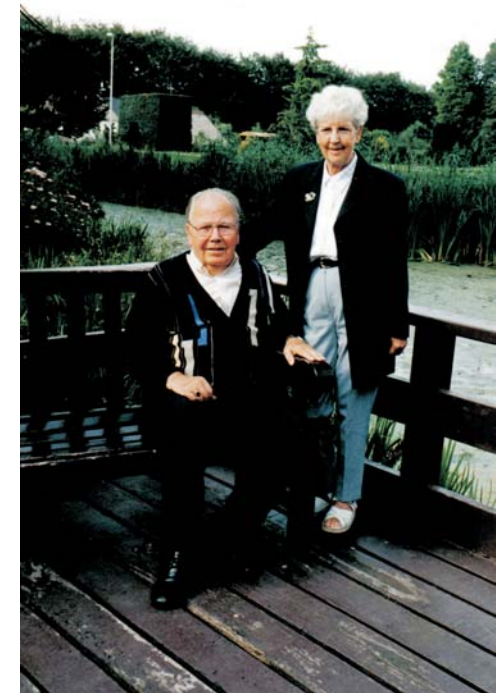
Zo is er geregeld trammelant over de kledingkeuze, de bezigheden, de verzorging en het douchen, en over mijn rolstoel. Ik laat het maar een beetje over me heen gaan: al die drukte kan ik toch niet meer volgen. En elke middag komt Mien gezellig naar me toe met een tas vol snoep, oliebollen, kippepoten, puzzelboekjes, stapels zakdoeken en Joost mag weten wat er nog meer allemaal uit die tas komt. En daar drinken we dan gezellig een bak koffie, een pilsje en een glaasje sherry bij. En lekkere vanillevla van die zwarte kip, met slagroom!

Oh ja, ik was nog vergeten over mijn ruimtevaart- en astronomiehobby te vertellen. Dat pak had ik graag even daarboven uitgeprobeerd.

Nog even een potje biljarten

Logeren op IJsselvliet

Mijlpalen.

Krakende wagens lopen het langst, zegt men, en tijdens mijn verblijf in de Sterrenlanden was er nog genoeg reden voor af en toe een feestje. Eerst was daar uiteraard de gouden bruiloft: 50 jaar getrouwd!!!! De hele familie was komen opdaven, en dat kwam goed uit, want ik had toch altijd al een hekel om ergens anders op visite te gaan. Een fotograaf heeft die dag nog prachtige foto's gemaakt van mij en Mien, met de kinderen, schoondochters en kleinkinderen, en met mijn broers en zus Marie. Zelfs kleinzoon Hans was ervoor uit Amerika gekomen!

hé joh, ga eens opzij
met je dikke kont...

Op 6 december 2004 heb ik de eerbiedwaardige leeftijd van 80 mogen halen. En raad eens hoe we dat gevierd hebben: juist, vanillevla van diezelfde zwarte kip!

..... en nu rechtdoor naar huis

Op maandag 10 januari 2005 kreeg Henk opeens koorts en weer problemen met zijn longen. Die week leefde Mien tussen hoop en vrees, het ene moment was Henk koortsvrij en opgewekt, het andere moment had hij weer hoge koorts. Vrijdag had hij het zo benauwd dat helaas besloten moest worden om morfine toe te dienen, en de dagen daarna heeft Henk slapend doorgebracht. Het leek alsof hij wachtte op de trouwdag van Hans en Eveline, om nog een laatste grap uit te halen. Op maandag 17 januari, om 2.05u 's morgens is Henk rustig ingeslapen, met Mien, Hans en Eveline aan zijn bed.

DINSDAG 18 JANUARI 2005

De Dordtenaar

Familieberichten

De meneer van het fopwinkeltje
is er niet meer

HENK PRAGT

Nieuw Weerdingen 6 december 1924
Dordrecht 17 januari 2005

W. A. Pragt-Zodienkamp

Hans en Eveline

Hans en Adie

Roland

Henk en Sonja

Wij komen samen vrijdag 21 januari om 11.00
uur in de aula van crematorium Essenhof,
Nassauweg 200 in Dordrecht.

**Liever geen bloemen,
geen bezoek aan huis**

Onze dank gaat uit naar alle medewerkers
en vrijwilligers van verpleeghuis
De Sterrenlanden.

Epiloog, 17 januari 2005

De eerste druk van de biografie van Henk Pragt is gemaakt toen duidelijk werd dat Henk naar de dagopvang van de Sterrenlanden zou gaan. Er was gevraagd om een paar foto's en wat verhaaltjes over vroeger, om daar met hem over te kunnen praten. Dat is een tikje uit de hand gelopen, en resulteerde in dit boekje. Na zijn overlijden zijn de laatste pagina's toegevoegd en deze epiloog om het verhaal helemaal af te ronden.

Het begin van zijn leven is niet gemakkelijk geweest, het einde ook niet, maar laten we toch vooral niet vergeten dat Henk alle jaren daartussen met volle teugen genoten heeft, van Mien, van de kinderen en kleinkinderen, van varen en vissen, de winkel, en nog veel meer, veel teveel om op te noemen. Voor ons was hij een vader voor wie niets te dol was en die ons inspireerde en de kans heeft gegeven om te experimenteren, fouten te maken en daar veel van te leren, en altijd aanwezig om een helpende hand toe te steken.

Pa, je was een vader uit duizenden!!!

Hans & Henk Pragt

Ik hou niet van ouwehoeren,
maar jou mag ik wel!

Een kunstkop krijg je ervan!

Rechtdoor naar huis!

Dit smaakt
héééél apart!

Ik zie liever een mooie meid dan een afgebrande kerstboom!

Had je de helft alvast maar!

Twaalf hoog het raam uit!